

Отже, розглядаючи множину потенційних внутрішніх факторів виникнення кризи на підприємстві, можна дійти висновку, що більші частина цих факторів пов'язана з недосконалістю системи управління підприємством та неефективним процесом прийняття управлінських рішень.

1.Корецький М.Х., Дігтяр А.О., Даций О.І. Стратегічне управління. Навчальний посібник. – К.: Центр учбової літератури, 2007. – 240 с.

2. Лігоненко Л.О. Антикризове управління підприємством: Підручник / Л.О. Лігоненко; Київ. нац. торг.-екон. ун-т. – К.: КНТЕУ, 2005. – 823 с.: іл.

ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

Кузнецова А.В.

Науковий керівник – Кондратенко Н.О., д-р екон. наук, професор

Ефективне управління інвестиційною діяльністю має забезпечувати реалізацію обраної стратегії розвитку підприємства за рахунок залучення внутрішнього і зовнішнього капіталу, покращувати платоспроможність і ліквідність підприємства, здійснюватися в умовах оптимального ризику, враховувати наявні та потенційні ресурси підприємства, особливості його функціонування та ін. Основні чинники інвестиційної діяльності можна умовно розділити на дві групи: ті, що формують інвестиційний клімат країни, та ті, які зумовлюють доступ до різних джерел фінансування інвестиційної діяльності підприємств [1, 2].

Загалом діючі економічні механізми не забезпечують відновлення нормальних інвестиційних та інноваційних циклів в галузях економіки. Залишається також проблема поліпшення інвестиційного клімату, пошуку нетрадиційних джерел фінансування та розвитку існуючих схем постачання інвестиційного капіталу, зокрема, кредитування, залучення акціонерного капіталу, використання лізингових механізмів. Діяльністю підприємства можуть бути:

- створення сукупності внутрішніх структурних підрозділів, які забезпечують розробку і прийняття управлінських рішень за певними аспектами інвестиційної діяльності підприємства та відповідають за прийняті рішення;

- вирішення завдань з організації аналізу інвестиційної кон'юнктури, що сприятиме узгодженню інвестиційних потреб і можливостей підприємства при розробці та реалізації інвестиційних програм;

– формування ефективного варіанту інвестиційної програми для досягнення цілей інвестиційної діяльності за рахунок налагодження системи стратегічного та оперативного планування інвестиційної діяльності.

Формування та аналіз інвестиційної привабливості підприємства відповідно до визначених напрямів здійснюється фінансовим менеджером з урахуванням сукупності критеріїв, дотримання яких має на меті забезпечення адекватності та ефективності управління. Інвестиційна привабливість підприємства нерозривно пов'язана з питаннями фінансування та фінансового забезпечення потреби у капіталі, що дає змогу використовувати під час прийняття управлінських рішень загальні критерії, які впливають на обґрунтування таких рішень щодо фінансування, - прибуток (рентабельність); ліквідність; структура капіталу; мінімізація оподаткування; об'єктивні (ринкові) та нормативно-правові (законодавчі) обмеження.

Вищенаведені заходи в більшій мірі можна охарактеризувати як фінансові. Що ж до організаційних, то можна виділити кілька заходів, які підприємство може використовувати для підвищення інвестиційної привабливості.

Одним із специфічних напрямів менеджменту, інструментом організаційних заходів зміни стану підприємства є реструктуризація підприємства. Використання реструктуризації як ефективного засобу відновлення конкурентоспроможності підприємства є дуже поширеним.

Реструктуризація підприємства - це проведення організаційно-господарських, правових, виробничо-технічних заходів, спрямованих на зміну структури суб'єкта господарювання, його управління, форм власності, організаційно-правових форм, які здатні відновити прибутковість, конкурентоспроможність та ефективність виробництва.

Реструктуризація виробництва та активів передбачає внесення змін у виробничо-господарській сфері підприємства з метою раціоналізації виробничих процесів, зниження рівня витрат, підвищення якості та конкурентоспроможності продукції. Реструктуризація виробництва супроводжується, як правило, реструктуризацією активів (зміни в структурі та складі активної сторони балансу). У рамках даного виду реструктуризації можуть проводитися такі заходи: модернізація, оновлення виробничих засобів; диверсифікація асортименту продукції та покращення її якості.

Якщо на макрорівні основними характеристиками інвестиційної привабливості є стан політичного, економічного та соціального середовища держави, то на мікрорівні це – рівень капіталізації або ринкова

вартість підприємства, в залежності від форми власності суб'єктів господарської діяльності.

1. Костюк О.М. Економічний аналіз фінансових результатів підприємства. Підруч. для студ. вищ. навч. закл. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://library.if.ua/books/89.html/>.

2. Кравчук С.Й. Проблемні аспекти інвестиційної діяльності у підприємства України та заходи по їх вирішенні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://elar.khnu.km.ua/jspui/bitstream/123456789/2733/.../статтяінвестиції_Кравчук.DOC.

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ В БАНКАХ

Манько Є.В.

Науковий керівник – Кондратенко Н.О., д-р екон. наук, професор

Здатність банків до ризику є основою для розвитку посередницьких функцій шляхом здійснення перерозподілу фінансових ресурсів. Наявність ризику є ознакою банківської діяльності. Для управління фінансовими ризиками що підлягають оцінці та виміру, існують два підходи: банк намагається оптимізувати співвідношення між ризиком і доходом на основі максимізації прибутку для установленого рівня ризику або звести до мінімуму ризик, який повинен бути прийнятим для того, щоб забезпечити бажаний рівень рентабельності. Фінансовий ризик, належить до спекулятивного і може забезпечити дохід в сприятливих умовах, а не тільки збитки. Ризики нефінансові, повинні бути зведені до мінімуму за умов діяльності банку.

З метою створення та впровадження ефективних систем управління ризиками в банках, НБУ, як регулятором сектора були розроблені принципи організації і функціонування системи управління ризиками в банках України, яким повинні слідувати банківські установи, щоб захистити інтереси вкладників, кредиторів і власників банків. Ці рекомендації використовуються банками з будь-яким профілем ризику їх роботи.

Точка зору Національного банківських установ України на систему класифікації фінансових ризиків банківських установ в процесі реалізації наглядової функції зводиться до виділення таких їх видів: кредитний, ринковий, валютний ризики, а також ризик ліквідності, ризик зміни відсоткових ставок.

Така модель класифікації фінансових ризиків банківських установ досить повно відображає основні їх види, які мають місце у функціонуванні банківських установ. Але, як показав час, деякі ризики іноді можуть мати надто великий вплив на діяльність банківських установ порівняно з іншими (наприклад, масове невиважене кредитування спричинило банкрутство чи значне погіршення стану ряду банківських